

gangspunkt, viser regeringens beregninger følgende resultat, jf. L 62 – svar på spm. 54:

- Gennemsnitlig årlig forrentning (real) fra 1962 til 2003: 10,4 pct.
- Gennemsnitlig årlig forrentning (real) fra 2004 til 2042: 26,1 pct. (i det såkaldte middelscenarium).

Der er altså tale om langt mere end en fordobling af forrentningen.

Et så stor stigning i A.P. Møller – Mærsk og DUC's forrentning turde regeringen naturligvis ikke offentliggøre. Derfor skriver man simpelt hen, at DUC's værdi ultimo 2003 er på 60 mia. kr. – altså det dobbelte af, hvad DUC selv bogfører – og efter den manøvre kan man fremvise en beregnet realforrentning på ca. 10 pct., hvilket er en anelse under de 11 pct., der med samme forudsætning (en værdi på 60 mia. kr.) er opnået for perioden 1962 til 2003. Det er en rendyrket manipulation.

Og uanset om man tager udgangspunkt i en værdi på 30 eller på 60 mia. kr., er stort set hele beløbet betalt af indtjeningen fra 1962 til 2003, lige som alle nødvendige investeringer og driftsomkostninger fra 2004 til 2042 er betalt i de regnestykker, der præsenteres. Den reelle forrentning er således langt over de nævnte 26 pct.

En fortjeneste på op til 170 mia. kr. bliver til 12 mia. kr.

På spørgsmål 1 til B 7 om det samlede overskud, hvis olieproduktionen kommer op på det såkaldte høje scenarium, og med en oliepris, der tager udgangspunkt i det dagsaktuelle niveau, svarer regeringen, at det samlede provenu for perioden 2004 til 2042 vil udgøre ca. 490 mia. kr. (2003-kr.), hvoraf staten vil modtage ca. 320 mia. kr. Der vil således være ca. 170 mia. kr. til DUC efter skat, efter at alle udgifter til investeringer og drift er betalt.

Et sådant tal har regeringen ikke lyst til at oplyse. Da Folketinget spørger om, hvilken værdi forlængelsen af koncessionen forventes af at have for DUC, fremkommer man med det beskedne svar: 12 mia. kr., jf. B 7 – svar på spm. 21. Her er der regnet med en lavere oliepris, en lavere olieproduktion, og der er sket en såkaldt omregning til nutidsværdi, hvor der ikke alene er modregnet for inflation, men også for den for-

rentning, der kunne være opnået ved at placere pengene i f.eks. statsobligationer. Omregningen til nutidsværdi giver et langt lavere tal, end når der regnes i faste priser.

Alle regeringens sammenligninger bygger på et falsk grundlag – 1

Fundamentet i alle regeringens beregninger er en sammenligning mellem skatteindtægter med eller uden en aftale – hvor der »uden aftale« er regnet med helt uændrede skatteregler, altså ingen stramning af kulbrinteskatten. Netop denne antagelse får regeringens sammenligninger mellem aftalen og de gældende regler til at vippe til fordel for aftalen, men den er helt hen i vejret.

I sin argumentation for aftalen kritiserer regeringen den eksisterende kulbrinteskat. Derfor skal den naturligvis ændres under alle omstændigheder, aftale eller ej.

Det kan allerede ske nu, fordi staten generelt står frit til at ændre skatteregler eller indføre nye, og regeringen har en forpligtelse til at ændre en skat, som den har konstateret ikke virker efter hensigten.

Og det er – ikke mindst efter regeringens egen kritik af kulbrinteskatten – helt utænkeligt, at et udbud af retten til at efterforske og indvinde olie efter 2012 ikke vil ske på ændrede vilkår.

Derfor er det direkte vildledende at lave alle sammenligninger mellem aftalen og en alternativ situation ud fra den forudsætning, at der ikke vil ske en ændring af de gældende regler.

Alle regeringens sammenligninger bygger på et falsk grundlag – 2

Fundamentet i alle regeringens beregninger er en sammenligning mellem produktionen af olie med eller uden en aftale. Får A.P. Møller – Mærsk og DUC lov til at fortsætte, vil produktionen blive større, end hvis der sker et skifte af operatør, er argumentationen.

Med denne antagelse ses der bort fra 3 vigtige forhold:

- 1) Med den gældende undergrundslov har staten instrumenter til at regulere produktionen på en måde, så spild af råstoffer undgås, og staten kan regulere indvindingen, hvis der er tungtvejende samfundsmæssige hensyn, der gør det nødvendigt. Derfor kan staten sikre en optimal produktion også ved et operatør-